

HỒI BA

TIẾT BĂNG NGOẠI HIỆU LÃNH LA SÁT

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Hay lắm ! có thể tại hạ mới yên tâm ăn uống được .

Tuy miệng chàng nói “hay lắm”, nhưng nụ cười không khỏi miễn cưỡng. Thậm chí rượu nuốt cũng không trôi .

Kim Cửu Linh lại cười nói :

- Nhưng bây giờ công tử đã tới đây, tại hạ cũng có điều muốn thỉnh giáo .

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên, cười nói :

- Tại hạ đã biết nhất định các hạ có điều muốn thỉnh giáo .

Kim Cửu Linh nói :

- Chỉ có một người có thể tìm ra được tên đại đạo thù hoa kia để phanh phui những điều bí mật .

Lục Tiểu Phụng càng sáng mắt hơn, tự nhủ :

“Người có thể giải quyết vấn đề khó khăn này ngoài ta ra thì còn ai nữa ?”

Lục Tiểu Phụng nghĩ vậy liền hỏi :

- Tại hạ vẫn chưa hiểu các hạ nói đó là ai ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tư Không Trích Tinh .

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi :

- Các hạ bảo ai ?

Kim Cửu Linh nhắc lại :

- Tư Không Trích Tinh .

Lục Tiểu Phụng ngậm miệng, không lý gì đến đối phương nữa .

Kim Cửu Linh vẫn lờ đi như không nói tiếp :

- Tư Không Trích Tinh mang ngoại hiệu Thâu vương quả là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có trên chốn giang hồ. Trên đời chỉ có một nhân vật

điều tra được tên đại đạo kia làm thế nào lên vào bảo khố trong Vương phủ. Nhân vật đó nhất định là Tư Không Trích Tinh .

Lục Tiểu Phụng lại bắt đầu uống rượu, đối phương có nói gì chàng cũng không muốn nghe nữa .

Nhưng Kim Cửu Linh vẫn lải nhải nói tiếp :

- Muốn khám phá án này không kiếm Tư Không Trích Tinh không được. Khó ở chỗ Tư Không Trích Tinh chẳng khác gì con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Chỉ có mình công tử hoặc giả biết được hành tung của y. Vì thế ...

Lục Tiểu Phụng không nhịn được ngắt lời :

- Vì thế các hạ kiếm tại hạ để dò la hành tung của gã ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Chính là thế đó .

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đặt mạnh chung rượu xuống bàn hỏi :

- Các hạ lòng vòng nửa ngày mục đích là yêu cầu tại hạ kiếm gã
ư ?

Kim Cửu Linh thở dài đáp :

- Ngoài gã tại hạ e rằng không còn ai làm nổi .

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên chỉ tay vào mũi mình lớn tiếng hỏi :

- Còn tại hạ thì sao ? Vì lẽ gì các hạ lại không kiếm tại hạ ?

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Công tử thì không được đâu .

Lục Tiểu Phụng càng nhảy cao hơn hỏi :

- Ai bảo tại hạ không làm được ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Vụ nào chẳng nói chứ vụ này quyết công tử không thể làm
được .

Hắn nói rồi gục gặc cái đầu .

Lục Tiểu Phụng tức mình hỏi :

- Tại sao Lục mỗ không làm được ?

Kim Cửu Linh hững hờ đáp :

- Vụ án này cực kỳ phức tạp nên công tử không muốn dính vào .

Lục Tiểu Phụng găm lên :

- Ai bảo tại hạ không chịu dính vào ? Tại hạ nhất định phải can
thiệp .

Kim Cửu Linh nói :

- Tại hạ dám đánh cuộc công tử không phá nổi vụ án này .

Lục Tiểu Phụng vỗ bàn đáp :

- Được lắm ! Các hạ dám đánh cuộc thế nào, Lục mỗ cũng quyết đánh cuộc với các hạ .

Chàng chưa dứt lời bỗng phát giác ra tiếng cười của người khác. Người ta cười tựa hồ đột nhiên ngó thấy có kẻ dẫm phải phân chó .

Lục Tiểu Phụng phát giác ra mình là người dẫm phải phân chó mà là đống phân rất lớn. Muốn rút lên cũng không kịp nữa .

Mộc đạo nhân tùm tùm cười miệng lẩm bẩm :

- Mời tướng sao bằng khích tướng ? Câu này quả nhiên đúng thiệt .

Tiệt tan, Cổ Tùng cư sĩ trước nay vẫn chú trọng cách dưỡng sinh ngủ sớm dậy sớm, không ngồi lại nữa .

Mộc đạo nhân mắc bệnh lưỡi. Khổ Qua đại sư cũng vào cúng phật khóa đêm. Trong vân phòng chỉ còn ba người .

Lục Tiểu Phụng ngắm nghía bông hắc mẫu đơn thêu trên mảnh đoạn hồng. Đột nhiên chàng hỏi :

- Người này lần đầu xuất hiện vào lúc nào ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Lần đầu tiên hắn xuất hiện nhằm ngày mồng ba tháng sáu. Thường Mạn Thiên là nhân vật đầu tiên chạm trán hắn .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lần sau cùng gặp hắn hôm nào ?

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ biết hắn xuất hiện lần cuối cùng mười ba bữa trước đây. Mấy bữa nay chẳng hiểu có xảy ra vụ án nào không ?

Lục Tiểu Phụng nói :

- Trước đây mười ba bữa là thời kỳ Tư Không Trích Tinh đang tởn nhào lộn với tại hạ thì người này nhất định không phải là gã .

Kim Cửu Linh nói :

- Tại hạ cũng không ngờ cho gã .

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Bản ý các hạ cũng không chân tâm mời gã làm trợ thủ .

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Tại hạ cũng biết công tử mới đào cho gã hơn sáu trăm con giun và trong lòng hãy còn tức tối .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Vì thế mà các hạ cố ý đem gã ra để khiêu khích tại hạ .

Kim Cửu Linh cười đáp :

- Nếu không dùng cách này thì làm sao lôi được công tử xuống nước ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Ăn được bữa cơm của các vị thật khó lòng nuốt trôi .

Kim Cửu Linh nói :

- Bây giờ chúng ta đều đã xuống nước tất phải tìm cách lau mình cho khô .

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

- Bước đầu chúng ta cần điều tra cho biết lai lịch của người kia.

Kim Cửu Linh nói :

- Đúng thế !

Lục Tiểu Phụng nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì người này hành động rất mau lẹ, võ công lại cao thâm, nhất định không phải là kẻ mới ra đời .

Kim Cửu Linh đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ thế, nhất định hẳn là người nổi danh cố ý giả dạng như vậy mà không sao đoán được là ai.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Hẳn cố tạo ra bộ râu quai nón, mặc áo bông to sù, ngồi giữa đường thêu hoa là cốt để dẫn dụ người ta chú ý ra phía khác mà không nhằm vào địa phương nào đó .

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

- Xem chừng công tử nên ăn bữa cơm này. Cả tại hạ là cáo già cũng không bì kịp.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi :

- Bây giờ tại hạ bị lôi xuống nước rồi thì cần gì phải nịnh bợ nữa ?

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cất tiếng :

- Con người dù nguy trang khéo đến đâu cũng không khỏi có chỗ sơ hở chẳng ít thì nhiều. Bọn Thường Mạn Thiên hoặc giả không chú ý tới, hay có chú ý mà còn chỗ bỏ sót .

Kim Cửu Linh đáp :

- Có thể như vậy .

Hoa Mãn Lô lại nói :

- Vì thế mà chúng ta hỏi kỹ lại bọn họ, không chừng sẽ tìm ra một chút manh mối nào khác .

Lục Tiểu Phụng chau mày nói :

- Chúng ta ư ? Huynh đài nói vậy là bao quát cả huynh đài nữa hay sao ?

Hoa Mãn Lô cười đáp :

- Đừng quên tiểu đệ cũng là kẻ điu mù, vậy chẳng thể không can thiệp vào việc của kẻ điu mù .

Lục Tiểu Phụng và Kim Cửu Linh đưa mắt nhìn nhau có ý sượng sùng .

Bọn họ vừa nói một điều kẻ điu mù hai điều kẻ điu mù, quên khuấy đi mất bên mình cũng có kẻ điu mù .

Mọi người dường như không coi Hoa Mãn Lô là kẻ điu mù thật sự .

Lục Tiểu Phụng hắng đặng hai tiếng rồi nói :

- Hay lắm ! Chúng ta chia nhau ra mà hành động. Hai vị đi kiếm Thường Mạn Thiên và Giang Trọng Uy .

Kim Cửu Linh hỏi :

- Còn công tử thì sao ?

Lục Tiểu Phụng cất tấm đoạn màu hồng đang cầm tay vào bọc rồi nói :

- Tại hạ đem cái này đi để kiếm một người .

Kim Cửu Linh hỏi :

- Công tử muốn kiếm ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đi kiếm một con hổ cái .

Kim Cửu Linh hỏi :

- Con hổ cái nào ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Dĩ nhiên là con diêm dúa nhất .

Kim Cửu Linh cười hì hì nói :

- Đừng quên hồ cái càng đẹp càng hung dữ. Công tử phải coi chừng không thì nó cắn cho một miếng .

Hoa Mãn Lâu thủng thẳng nói :

- Nhất định là y rất thận trọng .

Kim Cửu Linh hỏi :

- Sao ông bạn biết thế ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

- Vì y đã bị cắn mấy miếng .

Trong võ lâm có bốn con hồ cái và dường như cả bốn con đều đã cắn Lục Tiểu Phụng mấy miếng .

oOo

Sắc núi xanh biếc nhưng vào lúc hoàng hôn biến thành màu tím thẫm rất kỳ ảo.

Bây giờ đang lúc hoàng hôn lại đúng tháng hoa Tường Vi đua nở đầy sườn non.

Hai vị tiểu cô nương tóc kết thành bím lớn đang hái hoa trên sườn núi, miệng khẽ cất tiếng hát khúc sơn ca. Ca thanh của hai cô so với lúc trời chiều bảng lảng lúc hoàng hôn còn có phần nhẹ nhàng hơn, nhu hòa hơn. Ca thanh so với hoa Tường Vi cũng còn đẹp hơn .

Lúc Lục Tiểu Phụng trèo lên sườn núi các cô dừng tiếng hát, dương cặp mắt to lớn lên nhìn chăm chặp vào mặt chàng .

May mà Lục Tiểu Phụng thường bị nữ nhân dòm ngó rất dữ nên mặt chàng chẳng đỏ bừng, lại còn bật cười nữa .

Bỗng nghe thanh âm lạnh lạnh cất lên hỏi :

- Ô hay ! Người làm gì thế kia ?

Người hỏi câu này là vị tiểu cô nương mắt lớn, trên mũi có mấy nốt ruồi khiến cô thêm phần xinh đẹp và bướng bỉnh .

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hỏi lại :

- Hoa nở đẹp thế này, tại hạ lên ngắm không được ư ?

Tiểu cô nương mũi có nốt ruồi đáp :

- Không được ! Nơi đây chúng ta không ưa bọn đàn ông .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Con gái không nên hung dữ như vậy. Các cô hung dữ quá e rằng chẳng ai dám lấy .

Thiếu nữ thứ hai mặt tròn lúc cười má lúm đồng tiền quả nhiên ra chiều vừa ôn nhu vừa ngon ngọt nói :

- Vì thế mà tiểu muội không bao giờ hung dữ cả .

Cô bật tiếng cười rất ngon ngọt hỏi :

- Công tử đã yêu hoa vậy tiểu muội tặng cho hai bông được không ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Thế thì hay lắm .

Thiếu nữ má lúm đồng tiền tiến lại cười ngon ngọt, thò tay vào giỏ hoa. Thị rút trong giỏ ra không phải là bông hoa tươi mà là lưỡi dao nhỏ. Đột nhiên thị vung dao đâm vào Lục Tiểu Phụng .

Ai ngờ vị tiểu cô nương vừa xinh đẹp vừa ôn hòa, mà ra tay càng hung dữ càng mau lẹ .

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi .

May ở chỗ đây không phải là lần đầu chàng bị nữ nhân dùng dao nhỏ đâm tới, chàng đã phòng bị từ trước, xoay mình một cái nhảy lui ra xa bảy tám thước .

Tiểu cô nương mũi có nốt ruồi lớn tiếng :

- Gã này chẳng đáng gì hết, không có vẻ con người tử tế, đừng buông tha gã .

Tay thị cũng cầm con dao nhỏ đâm tới. Thị động thủ cũng mau lẹ .

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi :

- Thứ dao nhỏ này để tỉa hoa, sao các cô dùng nó để tỉa người ?

Chàng tránh được mấy chiêu rồi, nhưng hai ả ra tay mỗi lúc một hung dữ, chàng không nhìn được muốn ra tay đoạt đao nhưng lại sợ người mình bị đâm lủng mấy chỗ thì chẳng đẹp tốt gì .

Giữa lúc ấy một người xuất hiện bên sườn núi mỉm cười nói :

- Các người muốn tĩa thì tĩa hai hàng ria của gã, chứ đừng tĩa chết gã .

Nữ lang này mặc áo trắng như tuyết vừa nhẹ vừa mềm. Ắ đứng cheo leo trên sườn non tựa hồ bất cứ lúc nào chỉ một cơn gió thổi là bay đi .

Ắ đang ngó Lục Tiểu Phụng, khoé mắt long lanh lộ ra những tia rất ôn nhu .

Hai tiểu cô nương kia đột nhiên dừng tay lại vọt tới trước mặt nữ lang hỏi :

- Cô nương nhận biết người này ư ?

Nữ lang “ồ” một tiếng .

Hai thiếu nữ lại hỏi :

- Gã này là ai ?

Nữ lang hỏi lại :

- Chẳng lẽ các người không nhận ra gã có bốn hàng lông mày ?

Hai tiểu cô nương la lên :

- Lục Tiểu Phụng ! Gã này là Lục Tiểu Phụng ư ?

Các cô lại cười khanh khách nói tiếp :

- Thảo nào gã cười trông như giặc .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Tiểu thư là một lão hồ. Không ngờ mấy con nha đầu còn dữ hơn cả tiểu thư. Nếu tại hạ không cảnh giác mau lẹ thì đã bị đâm thủng mười bảy mười tám lỗ rồi .

Tiểu thư mím môi hỏi :

- Ai bảo người lâu nay không đến thăm ta ? Ta cũng hận mình chẳng thể đâm thủng người mười bảy mười tám lỗ. Đáng tiếc là ...

Cô nói chưa hết lời mặt đã đỏ lên, đỏ như ráng chiều trên đỉnh núi xa xa .

Cô hãy còn then thùng .

Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhìn một cách say sưa ngây ngất .

Tiểu thư càng đỏ mặt hơn cất tiếng thanh tao hỏi :

- Trên mặt người ta không có hoa sao công tử ngắm dữ thế ?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài miệng lẩm bẫm :

- Một vị tiểu cô nương bóng dáng tha thướt hay thẹn thùng e lệ mà người giang hồ lại đặt cho cái ngoại hiệu là Lãnh La Sát hay con hổ to đầu Tiết Băng mới thật là kỳ!

Tiết Băng hỏi :

- Công tử coi đầu tiện thiếp có lớn không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Đầu tiểu thư tuy không lớn lắm, nhưng trái tim tại hạ cũng đập mạnh gấp ba lần ngày thường .

Thiếu nữ má lúm đồng tiền cười “hích hích” nói :

- Gã này tuy cặp mắt cú vọ nhưng miệng rất ngon ngọt .

Thiếu nữ mũi có nốt ruồi cũng cười hềnh hếch nói :

- Nếu y không miệng lưỡi ngon ngọt thì làm sao tiểu thư thời khắc nào cũng nhớ đến gã !

Tiết Băng trợn mắt nhìn hai ả đồ mặt lên hỏi :

- Những con nha đầu lắm miệng kia ! Ai bảo ta nhớ gã ? Gã là một tên giặc phụ lòng người .

Cô vừa cười vừa giận, đã ra chiều e thẹn lại như oán giận. Cô đẹp đến nỗi xoá nhoà cả bóng tịch dương mỹ điểm đầy trời .

Lục Tiểu Phụng lại thở dài miệng leo léo :

- Quả là tại hạ nên đến sớm, không hiểu sao lại trùng trùng tới ngày nay ?

Tiết Băng mỉm cười nói :

- Tiện thiếp cũng biết công tử làm gì rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tiểu thư biết ư ?

Tiết Băng lại mím môi đáp :

- Công tử thấy tiện thiếp thì quên khuấy người khác mà khi gặp người khác lại không nhớ tiện thiếp nữa. Công tử vốn là con người phụ nghĩa vô lương tâm .

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

- Nếu tại hạ biết trước tới đây mà bị tiểu thư mắng như tát nước vào mặt thì thà rằng chẳng đến nữa hay hơn .

Tiết Băng cười lạt hỏi :

- Công tử tưởng tiện thiếp không đoán ra được tâm sự của công tử chăng ? Nếu công tử chẳng có việc gì cầu cạnh, liệu có tới đây không ?

Lục Tiểu Phụng đành thừa nhận đáp :

- Tại hạ quả có chút việc đến yêu cầu tiểu thư .

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi :

- Công tử muốn kiếm ai thì nói đi .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ muốn kiếm lão Thái Thái .

Tiết Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Công tử muốn giở trò gì đấy ? Kiếm lão nhân gia làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ có việc cần hỏi lão thái thái .

Tiết Băng nói :

- Tiện thiếp không cho công tử đến quấy rầy lão nhân gia. Công tử có việc gì cứ hỏi tiện thiếp cũng được .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đáng tiếc là việc này tiểu thư không hiểu được .

Tiết Băng hỏi :

- Việc gì mà tiện thiếp không hiểu được ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Thêu hoa !

Tiết Băng càng lấy làm kỳ hỏi :

- Thêu hoa ư ? Công tử cũng muốn học thêu hoa chẳng? Công tử biến thành thợ may hồi nào vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chẳng lẽ chỉ có thợ may mới học được nghề thêu thùa ?

Tiết Băng nói :

- Dù ai đánh chết thì thôi chứ tiện thiếp quyết không tin công tử chân tâm học nghề thêu thùa .

Lục Tiểu Phụng thừa nhận đáp :

- Nhưng tại hạ có việc cần thỉnh giáo lão nhân gia. Vậy cô nương hãy dẫn tại hạ đi.

Tiết Băng hỏi :

- Công tử đừng quên tiện thiếp đây là dòng dõi Thần Châm Tiết phu nhân, sao công tử không thỉnh giáo tiện thiếp ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Vì tại hạ biết rõ cô nương trước nay chưa từng cầm tới mũi kim thêu. Cô đã từng bảo với tại hạ hễ cầm tới mũi kim thêu là lại buồn ngủ .

Tiết Băng hỏi :

- Câu nói của tiện thiếp công tử vẫn còn nhớ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Câu nào tại hạ cũng nhớ hết. Vậy cô nương càng nên đưa tại hạ đi bái kiến lão nhân gia cho lệ .

Tiết Băng tựa như cười mà không phải cười, nheo mắt nhìn chàng hỏi :

- Tiện thiếp không đưa đi thì công tử làm gì ?

oOo

Tiết lão thái năm nay đã bảy mươi tuổi, nhưng bất luận là ai cũng không nhận ra được là một cụ già bảy mươi. Nếu ở nơi lơ mờ sáng thì người ta tưởng cụ nhiều lắm là mới ba bảy ba tám tuổi .

Phong độ của Tiết lão thái vĩnh viễn đoan trang và tươi đẹp. Mắt cụ vẫn tinh lanh như trước. Vẻ người còn làm rung động khách đa tình, khoe mắt cụ còn lộ vẻ ngây thơ như một thiếu nữ kiều diễm .

Lục Tiểu Phụng là thanh niên được cụ rất ưa thích. Lục Tiểu Phụng cũng ưa thích cụ .

Chàng hy vọng bao nhiêu cô gái ở đời đến tuổi cụ vẫn còn giữ được vẻ đẹp như cụ, nghĩa là chàng hy vọng thế giới này biến thành khả ái hơn .

Tiết lão thái thái nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi :

- Người nên thường qua lại thăm ta. Đối với một nữ nhân nhiều tuổi như ta chẳng có gì là nguy hiểm. Ít ra người chẳng sợ ta bức bách người lấy ta làm vợ .

Lục Tiểu Phụng cố ý đáp :

- Tiểu nhân vẫn mong thường được tới thăm phu nhân nhưng Tiết Băng lại không muốn cho tiểu nhân tới đây .

Tiết lão thái thái “ủa” lên một tiếng ra chiều kinh ngạc .

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Bữa nay cô cũng không chịu đưa tiểu nhân vào .

Tiết lão thái thái hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái đáp :

- Tiểu nhân cũng không hiểu tại sao, chỉ đoán là cô ăn phải dấm chua .

Tiết lão thái thái cười khành khạch. Mắt mù sáng lên, những nét nhăn trên mặt cũng co lại hết .

Lục Tiểu Phụng liền thừa cơ lúc mù khoái chí đưa ngay tấm đoạn hồng vào trước mặt mù nói tiếp :

- Xin phu nhân hãy coi cái này .

Tiết lão thái thái ngó tấm đoạn hồng bằng góc con mắt, vẻ mặt khinh khỉnh lắc đầu :

- Cái này có gì đáng coi đâu ? Ngày ta mới lên sáu thêu còn đẹp hơn .

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Không phải tiểu nhân bảo phu nhân coi cái hoa thêu mà chỉ xin phu nhân ngó tấm đoạn cùng giấy tơ .

Tiết lão thái thái hỏi :

- Cái này ta đã coi đi coi lại mấy trăm lần, người còn bảo ta coi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chính vì chỗ phu nhân được coi nhiều lần rồi, nên tiểu nhân xin pháp nhãn giám định dùm cho tấm đoạn này cùng giấy tơ xuất xứ nơi đâu ? Nơi nào có bán những thứ đó ?

Chàng hô mù bằng phu nhân chứ không kêu bằng lão nhân gia vì chàng biết mù này không ưa chữ “Lão” .

Tiết lão thái thái đón lấy, đưa dần ngón tay sờ một cái rồi nói :

- Tấm đoạn này của nhà Phúc Thụy Tường ở kinh thành còn tơ thêu ở tiệm Phúc Ký bán ra. Cả hai nhà cùng một lão bản và hai cửa tiệm sát vách nhau .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải đến tận hai tiệm đó ở kinh thành mới mua được ư ?

Tiết lão thái thái đáp :

- Hai cửa tiệm này cũng như một nhà chẳng có gì phân biệt .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người ta có bán buôn ra ngoài không ?

Tiết lão thái thái đáp :

- Bên ngoài cũng có nhưng do chính khách hàng tới mua rồi đem về .

Mụ lại giải thích thêm :

- Hàng của nhà này tự chế ra rất tinh vi, sản lượng không được nhiều, cửa tiệm cũng không lớn. Lão bản Dương A Phước là con người an phận thủ thường không tha thiết trở nên đại phát tài .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Cửa tiệm của lão tại chỗ nào tại Bắc Kinh ?

Tiết lão thái thái đáp :

- Ở phía sau con đường Vương Quả Phụ, trong một ngõ hẻm vắng vẻ tịch mịch. Mấy chục năm rồi lão không khuyếch trương ra bên ngoài. Trừ những khách quen rất ít người tìm được tới nơi mà mua .

Đột nhiên mụ lại ngó bức thêu rồi hỏi :

- Nói thực đi ! Có phải người bị người đàn bà đó làm cho mê mẩn rồi ? Chắc người ta muốn tránh người rồi người căn cứ vào những cái này để đi dò tìm người ta ?

Lục Tiểu Phụng sững sốt, thộn mặt ra hồi lâu rồi mới bật ra tiếng thất thanh :

- Chẳng lẽ bức này của nữ nhân thêu nên ?

